

Ácsorgás a tejjegyéért.

(Egy délelőtt négy lisztbizottság folyosóján.)

— Saját tudóstónktól. —

Ma elmentünk négy lisztbizottsághoz, hogy lássuk: vajjon az élelmiszerek rayonálásával segítettek-e az eddigi türehetetlen állapotokon s úgy láttuk, hogy az új seprő nem jól seper.

Helyszín: 70. számú lisztbizottság a Nyár-utca 9. szám alatti elemi iskolában.

A folyosó sötét és hideg, a gyéren világító gázlámpa körülbelül harmincz-negyven szorongó asszonyra esik (közte nagykendős szegények és elvétve egy-egy kalapos naccsága), a kik lesik a nyíló és csukódó ajtót. Fázósan topognak, — várnak.

— Mióta vár? — kérdezzük az egyiket.

— Fél nyolcz óta.

— S mikor nyitották ki a hivatalt?

— Fél kilenczkor. (A kelletténél tehát egy félórával később.)

Petróleum- és tejjegyre várnak. A szokásos rendőrt nem látjuk sehol, de azért a sorrendet, úgy a hogy, betartják. Korán van még, 9 óra.

Az álldogálók tömege percről-perczre nő. Innét a 73-as bizottsághoz megyünk, Wesselényi-utca 52.

A kép ugyanaz, azzal a különbséggel, hogy a tömeg két ajtó előtt két csoportra oszta, vár, egyik a petróleum-, másik a tejjegyekért. Egy szalás rendőr is akad, a ki impozans külsejével emeli a látvány amugy is zordon fönységét. Persze, zokszó és panasz itt is hangzik elég. Otthon a kisbaba sir, vagy a beteg vár, s ha reménykedőn sorban álltak fél nyolcztól tizenegyig, az utolsó perczben még becsukhatják az orruk előtt az ajtót. Es van a ki másod-, harmadizben áll itt a hideg és fütetlen folyosón s míg betegjének a tejalványt megszerzi, ő maga is beteg lesz.

A falon pedig piros virágok közt fehér táblákon zöld betűk hirdetik:

„Megbűnhötte már e nép a multat s jó-

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: — ma

Cím: Ácsorgás a tejjegyéért.

Forrás: Az Újság

Bp.

(Hely)

1918 I. 3

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

'1918'

Személy

vendőt...

Elérkeztünk most utunk utolsó két stáció-jához, a 71-es és 72-es hivatalhoz, a dob-utcai iskolában.

Az épület modern, a folyosó világos, de itt is hideg van.

Csodálattal láttuk, hogy a 71-nél az aszszonyok kellemesre fűtött teremben a legnagyobb esőndben állnak sorba: oka egy szerencsés véletlen: nincs szolga, a ki visszatartatná őket kün.

Itt a tanítónő is kedves és közvetlen.

A 72-ön annál nagyobb a zűrzavar, láрма, sirás. Egynegyed tizenegykor kijön az igazgató s jelenti, hogy petróleumjegyre ne várjanak, mert ma nem osztanak. A megrökönyö-désbe káromkodás vegyül.

Egyesek elmennek, de még mindig sokan várnak, negyvenen-ötvenen.

Közben a rendőr egy leányt kitesz a sorból, mert szomszédjai nem akarják elismerni ahhoz a helyhez való jogát. A leány keservesen sir. Egy szívbjajos asszony kis gyermekkel a karján összeesik. A hangulat kissé elkinzott és lázongó.

A három hölgy odabenn (a három tanítónő) meglehetősen ideges és türelmetlen már, esengve várja a tizenegy órát. Közben a rendőr idekinn megbékült a kis siró cseléddel és különös kegyként visszaállítja az első sorba, de már késő, mert az egyrésztől áhitott, másrésztől rettegett tizenegy óra kérérlhetetlenül elérkezett.

— Elég! — kiáltja a rendőr, de a künmardottak mintha nem is hallanák, állnak tovább s pár pillanat múlva ocsudnak csak fel és kezdik el a hiábavaló panaszukat és könyörgésüket.

Egy cipész elkeseredetten panaszolja, hogy harmadszor áll már ugyanitt és otthon a munka és a kereset áll. A kis cseléd nem mer hazamenni, fél a szidástól.

Igy fest most a jegybeszerzés körüli — nem hivatalos — ácsorgás.

Beszéltünk az iskola igazgatójával, ki megígérte, hogy — míg a karácsonyi szünet tart — kinyitát egy szomszédos iskolaszobát, hogy ne kelljen az asszonyoknak hideg folyosón ácsorogni.

Érdeklődésünkre, hogy egy-egy bizottság hány utalványt oszt ki, azt a választ kaptuk, hogy nyolcz-kilenczszázat.

Ha azonban e jegyek kiadása nem torlódna össze mindenütt egyformán a hónap első napjaira, hanem ezt is rendszeresenétek olyképp, hogy harmincz napon át állandóan osztanának, úgy egy napra egy bizottságra csak huszonöt-harmincz ember jutna, a kinek a szükséges tej-, petróleum- vagy lisztzeduláját kiosztanák, ezzel megszüntetnék az ácsorgást és a tanítókis-asszonyoknak is legfeljebb egy, vagy másfél órájukat venné igénybe.

S ha mindenütt kinyitnának egy üresen álló tantermet és, az asszonyoknak nem kellene hideg és sötét folyosókon ácsorogni, az iskola rendjében azért bizonyosan nem esnék semmi hiba és a zsebtolvajoknak — kik a sötét folyosókon nagyon jól érzik magukat — sem nyujtanának ilyen „munkára“ alkalmas terepet.

— na.